

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Kedves Honfitársaim!

Az 1823-s esztendő kivételesen gazdag termést hozott a magyar kultúra és politikatörténet számára. Abban az évben született Petőfi Sándor, aki alig több mint negyedszázados élete során a magyar szabadság örökké világító fáklyájaként alkotta meg pótolhatatlan verseit. Abban az évben vetette papírra Kölcsey Ferenc a nemzeti imánkat, ami üzenetével, hazaszeretetével előkészítette az utat a reformkor és a forradalom ifjainak.

1823-ban született Madách Imre is, akinek hitről, szerelemről, emberi küzdelemről és sorsról írt mélyen filozófikus műve, az Ember tragédiája, ma is világos útmutatást nyújt számunkra, hogyan is kell gondolkodni a világról, és benne a saját helyünkről. No és abban az évben született gróf Andrássy Gyula is, akinek politikai munkássága nélkül nem jöhetett volna létre Magyarország és a magyar nemzet felemelkedése, modernizációja.

A sorsfordító XIX. század e kiemelkedő alakjai mindannyian egy olyan eseménysor részesei voltak, amelynek tengelyében az 1848/49-es forradalom és szabadságharc áll, s amely megteremtette a modern Magyarországot és a modern magyar nemzetet. S még épp időben! Visszatekintve a XX. század történelmi viharaira, s a magyarság számára tragikus eseményeire, világosan látszik, hogy csak azért maradhattunk fent magyarként a Kárpát-medencében, mert másfél-két évszázaddal ezelőtt távoli őseink megvívták a maguk harcát úgy a csatatéren, mint békeidőben is.

„Szabadság, szerelem! E kettő kell nekem!” írja Petőfi Sándor a világirodalom egyik legszebb szerelmes versében. Petőfi sorai valódi közéleti hitvallások is egyben: az emberi élet teljességéről beszél ebben a néhány sorban, a magánéleti boldogság és a közéleti kiteljesedés elválaszthatatlanságáról. Petőfi és a XIX. század nagyjai óta tudjuk, hogy nincs valódi személyes boldogság közösség nélkül, nincs teljes magánéleti vagy szakmai siker a nemzet szabadsága nélkül. Szerelem és szabadság, család és haza összekapcsolódnak az életünkben.

Tisztelt Ünneplő Közönség!

Nincsen ez másképp ma sem. A közösségünk iránt viselt felelősség ki kell, hogy egészítse az egyéni boldogságunk iránti igényünket. Csak így leszünk teljes emberek, csak így leszünk magyar nemzetünk értékes polgárai. A felelősség pedig a részvételben, a cselekvésben nyilvánul meg.

175 éve a Nemzeti Múzeum és a nyomda elé kellett vonulni a sáros utcákon, a csöpögő esőben. Néhány hónappal később fegyvert kellett fogni, hogy megvédjük a forradalom vívmányait. A szabadságharc bukása után a csendes ellenállásban nyilvánult meg a közösség tagjainak felelőssége és részvétele. Majd később a hatalommal kötött okos kompromisszum felelősségét kellett vállalnia a politikusnak, s a nemzet polgárainak egyaránt.

Minden történelmi időszak igényli a felelősségvállalásunkat, a részvételünket, aktív cselekvésünket. Igaz, mindig más és más módon. A XXI. században alkotmányos jogunk, hogy aktív részvételünkkel befolyásoljuk a politikai döntéshozatalt. Éljük hát ezzel a jogunkkal! Ne maradjunk távol, de fordítsunk hátat, hiszen a mi sorsunkról, az unokáink jövőjéről van szó! Ha mi nem veszünk részt, nem cselekszünk, nem adunk hangot véleményünknek, lesznek majd mások, akik döntenek helyettünk, s akkor nem formáljuk, csak elszenvedjük a történelmünket. XIX. századi őseink pedig joggal vethetik a szemünkre: hiszen Nektek nem a kardot, csak a tollat kellett volna megragadnotok!

Tisztelt Ünneplő Közösség!

Kedves Barátaim!

Megtiszteltetés számomra, hogy kilenc év után ismét együtt ünnepelhetjük nemzetünk leszebb, leglelkesítőbb pillanatait. Isten áldja meg Önöket és az egész felvidéki magyar közösséget, s vigyázó tekintetét ne fordítsa el Rólunk ezekben a nehéz időkben.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak!